

Marșul elefanților

Mergeam de vreo două ore prin pădure, mai mult la deal decât la vale, croindu-ne cu greu drum prin zăpada ce nu mai contenea să cadă. Tot de două ore nu-mi simțeam picioarele și poate era mai bine așa: cui îi place să simtă umezeala din ghete și cum îi îngheață picioarele în ele?

Andy era în frunte, urmat la câțiva pași de Sandy și Micky iar eu încheiam plutonul care a plecat pe la ora zece de la cabana Căpriorul spre Vârful Padeș din Munții Poiana Ruscă.

Cine și-ar fi imaginat ieri pe vremea asta că azi ne vom trezi cu zăpadă? E drept că și ieri cerul a fost acoperit de nori și chiar a plouat puțin, dar pe la prânz a ieșit soarele, exact când am pornit pe poteca ce urcă abrupt până în poiana din spatele cabanei.

Când am ajuns sus m-am aruncat la umbra unui copac, lac de sudoare după efortul depus. În poienița din fața mea zburdau vesele zeci de zâne, ceea ce mi-a alungat definitiv gândurile negre care mă cuprinseseră în timpul urcușului.

Deodată, una din zâne, care-mi părea cunoscută de undeva, vine fuga spre mine, mă fixează o clipă cu privirea prin ochelari, apoi dispare zicând:

- Nu, tu nu ești tu!

N-am știut exact ce vrea să zică dar mă gândeam că am tot timpul să aflu, căci aveam de gând să stăm aproape toată vacanța la Căpriorul, mai exact zece zile.

Între timp, Andy a ajuns la capătul pădurii în același timp cu Sandy. Micky mai are vreo doi pași de făcut și va ajunge și el... cât despre mine... acuși voi ajunge și eu, după ce termin ideea cu zâna!

Tot urmărind jocul zânelor din poieniță observ și o sumedenie de feciori ce se zbenguiau cu dânsule. Unii dintre ei vorbeau despre zâna ce mi-a făcut privilegiul de a mă privi prin lentile, numind-o „profa”, alții chiar i se adresau cu „to'arășa profesoară”, ceea ce a încolțit o anume bănuială în mine. Între timp mi-am revenit cât de cât, m-am ridicat în picioare și am întrebat prima ființă ce mi-a ieșit în cale:

- Cine-i tipa cu ochelari?

Excusez-moi, tocmai am ajuns lângă cei trei complici ai mei care s-au oprit la ieșirea din pădure. Unul dintre ei a avut ideea colosală să ia un termos cu ceai fierbinte, așa că iar trebuie să întrerup povestea cu zânele fiindcă dacă nu-mi beau porția de ceai rămân fără ea și dacă rămân fără ceai n-o să mai aibe cine continua povestea.

Ceaiul din termos ne-a prins tare bine. Am simțit lichidul fierbinte cum îmi redă aproape instantaneu energia necesară pentru a continua povestea de unde am rămas.

- E diriga noastră, sună răspunsul.

- Vi-s cumva de la Lic 10? îmi verific eu bănuiala.

- Da.
 - Și e profă de franceză, este?
 - Da. Dar de unde știi?
 - E și profa mea, da' la Lic de Info.
 - Ah, da, îmi amintesc că ne-a zis că are ore și la voi.
- Am lăsat interlocutorul și m-am îndreptat agale spre zâna cu ochelari.
- Bonjour!¹
 - Ce faci, vorbești de unul singur? m-a trezit Micky la realitate.
 - Nuuuu! Pe voi v-am salutat, care-i problema? am încercat să mă scot cumva.

Trebuia să luăm rapid o decizie capitală: continuăm drumul până pe vârful sau găsim un motiv serios și ne întoarcem la cabană? La câțiva pași de noi era un indicator care arăta direcția ce trebuia urmată. Ne-am adunat cu toții în jurul stâlpului încercând să descifrăm ce scria pe tablă. Păi în pădure era cum era, dar aici lângă indicator era cumplit: un vânt năprasnic sufla din toate direcțiile împrăștiind zăpada iar ceața limita vizibilitatea la câțiva metri adăugând disconfortului existent și multă umiditate care îngreuna respirația. Profit de răgaz și dau o fugă înapoi spre a mă încălzi puțin la căldura soarelui ce scâldea poienița cu zâne.

- Bonjouruuur! Tu ești Oliver, nu-i așa? Mi s-a părut că te văd, dar ce-ai pățit, că parcă tu nu erai tu!

- Am urcat pe o scurtătură cu un bagaj uriaș pentru că am venit cu niște prieteni să învățăm pentru admitere, am încercat să-i explic de ce cu câteva minute în urmă nu semănau cu mine însumi.

Între timp am descifrat textul de pe indicator:

„Vârful Padeș - 1 oră
Traseu nerecomandat iarna”

- E clar, nu? întrebă Sandy.
- Ce să fie clar? suntem în aprilie, e primăvară, nu e iarnă, ripostă Andy
- Deci, ce facem?

Era clar că nimeni nu voia să propună abandonul, după cum nimeni nu voia să mergem mai departe. Până să ne hotărâm, vă propun să revenim la zânele noastre...

Profa de franceză nu părea cu mult mai în vârstă decât elevele ei dintr-a noua, iar la minte diferența era și mai mică. Nu vreau să spun prin asta că dăduse în mintea copiilor, ci îi plăcea anturajul elevilor, se simțea bine printre liceeni și din cauza asta era iubită de toți... Orele ei erau la fel de plăcute ca și ea însăși, ce mai, era o plăcere să te întâlnești cu ea, oriunde pe lumea asta!

¹ Bună ziua!

După ce ne-am cazat (Andy și Sandy într-o cămăruță, Micky și cu mine în alta), am coborât cu toții și ne-am tolănit confortabil în fotoliile din salonul care servea și drept sală de mese. La un moment dat se deschide ușa și o tipă, care evident nu era dintr-a noua, intră în sală îndreptându-se hotărâtă spre bar. În clipa aceea Andy sare în sus de parcă l-ar fi înțepat cineva în cur, îi taie calea fetei și zice:

- Dacă mai stăm mult, înghețăm dracului de frig.

Of, iar am fost nevoit să întrerup relatarea, da' trebuie să înțelegeți și voi că cei din atmosfera agreabilă a salonului mai pot aștepta, dar celor din viscol trebuie să le acordăm prioritate maximă, din când în când.

Nimeni nu s-a grăbit să-i răspundă lui Andy, la fel ca și gagica ce a rămas cu gura căscată atunci când Andy i s-a adresat:

- Edith kissaszony? Endre én nevem. Örülök, hogy találkoztunk!²

Edith a rămas perplexă pentru câteva clipe, exact cât le-a trebuit altor doi băieți să intre în încăpere. Văzându-i, și-a mai revenit și a zis:

- El este Dan, prietenul meu. Și el este Doru, vecinul lui Dan.

- Vecinul de pe Barițiu, a completat Doru, care părea să fie cam de aceeași vârstă.

A fost rândul lui Andy să rămână cu gura căscată. Ca să nu tacă a adăugat și el:

- Ăștia îs prietenii mei, înșirându-ne pe toți, în ordinea din fotolii: Sandy, Micky și Oliver

Înapoi în infern: eu mă țineam de stâlpul indicatorului să nu mă ia vântul pe sus. Neavând ceva mai bun de făcut, am rotit stâlpul cu vreo 45 de grade spre stânga, astfel încât săgeata arăta acum în cu totul altă direcție. Apoi l-am sucit înapoi până ce arăta direcția dinainte sau măcar pe aproape.

- Poate nici nu-i bună direcția asta, a constatat Micky. Cine știe câți or fi sucit stâlpul fără să-l mai rotească la loc?

Exact acesta era argumentul de care aveam nevoie, orice altă vorbă era de prisos. Cu prefăcută părere de rău am făcut stânga-mprejur revenind în pădure, nu înainte însă de a arunca o ultimă privire spre locul unde ar fi trebuit să fie vârful Padeș, asta dacă indicatorul arăta direcția bună. Dar cu altceva decât o porție zdravănă de zăpadă spulberată în ochi nu ne-am ales.

Toată seara ne-am distrat cu zânele de la Lic 10. Ne-am împrietenit și cu Edith, cu Dan și Doru care erau de vârsta noastră, așadar și pe ei îi păștea bacul și admiterea peste câteva luni. I-am cunoscut și pe părinții lui Edith, doamna și domnul Sipos, ultimul fiind cunoscut sub numele de Bandy bacsi, niște oameni deosebiți, care au făcut ca faima căbănuței să se răspândească pretutindeni.

Reveniți în pădurea protectoare, se părea că nimic nu ne va putea opri pe drumul de întoarcere. În felul acesta voi avea destul timp să revin la atmosfera

² Domnișoara Edith? Endre mă numesc. Încântat de cunoștință!

caldă din cabană, apoi la dimineața zilei de azi când ne-am trezit cam devreme, ținând cont că eram totuși în vacanță. Nu știu de ce a poftit Micky la muștarul ce l-am pus la rece pe pervazul geamului. Cum lui îi era lene să se scoale din pat, m-am oferit să i-l aduc eu, dar nu de dragul lui, nici al păsărelelor ce ar fi trebuit să ciripească vesele prin copacii ce înconjoară cabana, nici a poieniței ce ar fi trebuit să fie scaldată la ora asta de primele raze ale soarelui, ci de dragul zânelor pe care le-am găsit ieri aici. Când colo...

- Afară ninge, l-am anunțat sec pe Micky.

- Măi, Oliver, măi, eu credeam că ai mai multă fantezie și simț al umorului. Astea-s bancuri, mă? mi-a reproșat Micky.

- Ai dreptate, nu-i banc. Afară ninge ca-n povești! Scoală-te că e păcat să pierzi spectacolul ăsta!

Greu s-a lăsat convins să renunțe la confortul pătucului său, iar când a făcut-o a rămas sincer dezamăgit.

- Mai bine glumeai, zău așa. Asta ne dă tot planul peste cap.

Într-adevăr, în ajun stabiliserăm să mergem toată trupa până la vârful Padeș. Când să plecăm, juniorii de la Lic 10 ne-au anunțat că nu mai vin din cauza zăpezii. Dar cu toate că pe vremea asta n-ar trebui să scoți câinele din casă, la insistențele lui Andy, am pornit doar noi spre Padeș.

*Privește cum ninge-aprilie,
Pe brazii-ncărcați cu zăpadă,
Nu-ți vine a crede, firește,
Că n-am pic de apă în ghetete...!*³

*La-la-la, la-la-la-la-la,
La-la-la, la-la-la-la-la,
La-la-la, la-la-la-la-la,
Laaa, la-la, la-laaaaaaaaaaaaaaaaaaaa*

Andy cel neînfricat

³ Pentru că mi-am tras pungi de nylon peste ele! Oricum, numa' ce-am plecat de la Căprioru!

Să fi făcut vreo cincizeci de metri din drumul de întoarcere când poteca începe s-o ia la deal, de parcă nu am fi urcat destul la venire. Se pare că nu doar eu am fost nemulțumit de capriciile potecii, căci Micky s-a oprit în loc și a zis cât de poate de serios:

- Eu aici rămân. Nu mai fac niciun pas. Mergeți voi și lăsați-mă aici să mor, că nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot...

Zicând acestea se lăsă să cadă în zăpada moale, de ziceai că-i saltea relaxa. Și-a încrucișat brațele la piept, a închis ochii și ne-a zis:

- Vorbesc cât se poate de serios, nu mai pot să merg. Vreau să mor, să mor aici, în zăpada asta albă și pufoasă! Plecați fără mine și povestiți acasă că asta a fost ultima mea dorință!

- Hai mă, nu te prosti, s-a rățoit Andy la el. Hai, lasă glumele și scoală-te că răcești naibii acolo jos.

Dar Micky nu glumea. În cele câteva luni de când ne-am împrietenit parcă am vrut să recuperăm anii în care ne ignoram reciproc. În răstimpul acesta scurt ne-am acordat unul altuia titlul de „cel mai bun prieten al meu”, ceea ce la vârsta asta înseamnă foarte mult. Și în virtutea acestei prietenii era firesc ca între noi să ne ghicim gândurile și să comunicăm uneori prin telepatie.

Exact asta se întâmpla chiar acum. Citeam pur și simplu gândurile care-l bântuiau pe Micky în acele momente și mi-am dat seama că tipul nu glumește și chiar era pe ducă. Doamne! Cum am să-i spun mamei sale ce s-a întâmplat?

Tot prostu' știe (sau ar trebui să știe) că înainte de a muri îți revezi, ca într-un film, cele mai importante momente ale viații. Și lui Micky tocmai i se derula acest film prin cap și tot ce vedea el, vedeam și eu în calitate de cel mai bun prieten al său.

Doamne! A ajuns deja la faza de pe podul din Iosefin unde ne-am întâlnit joia trecută, atunci când le-am făcut propunerea să venim la Căpriorul să învățăm pentru admitere. Drept este că ideea nu a fost a mea ci a lui Cornel, care între timp a renunțat să vină, dar oricum, acum mă simțeam vinovat și cuprins de remușcări.

- Bună ideea, zise Micky. Dar din păcate nu cred că pot veni pentru că mama nu are să-mi dea bani.

- Bă, da' ce crezi că eu am bani? I-am liniștit eu. Și tot eu am venit cu soluția salvatoare:

- Băi, la Arad este un „ocsko”, așa cum a fost și la noi cândva. Am fost anul trecut cu Bogdanffy și mi-am vândut toate țoalele ce nu-mi mai erau bune și tot felul de alte prostii. Eu mă duc duminică la Arad și sunt sigur că aveți și voi vechituri de care nu mai aveți nevoie. Dacă veniți cu mine, vă garantez că facem o grămadă de bani, ce ziceți?

Între timp Andy și Sandy nu s-au resemnat și încercau să-l convingă cu frumosul pe Micky să se ridice. Dar n-aveau nicio șansă pentru că filmul vieții continua să se deruleze cu repeziciune în capul său, ajungând între timp la talciocul din Arad.

Sandy nu și-a adus nimic de vânzare, pesemne că el avea resurse pentru excursie, dar eu m-am prezentat cu o valiza plină cu vechituri, Micky la fel, iar Andy n-a găsit nimic altceva de dus la piață decât o pușcă cu aer comprimat cumpărată anul trecut din Cehoslovacia.

- Dacă nu o vând, n-am cu ce veni la Căpriorul ni s-a destăinuit el. Da' eu sper să capăt vreo mie de lei pe ea.

- Numai o mie, ne-am mirat noi?

- Tu știi cu cât am luat-o? ne-a provocat Andy. Și fiindcă nu a primit niciun răspuns, a continuat:

- Trei sute șaptezeci de lei. Atât m-a costat anul trecut. Dar acum nu mai poți trece cu pușca la graniță, așa că ar trebui să capăt mai mult pe ea.

- Cine dracu' crezi că-ți dă o mie? am încercat noi să-l descurajăm, deși era păcat să nu vină și el la învățat la Căpriorul. Da' cine știe, poate dai de vreun fraier și ai noroc, l-am încurajat noi în cele din urmă.

Cred că e timpul să facem o scurtă pauză pentru că vreau să vă fac o mărturisire. Probabil vă e greu să urmăriți această împletitură de evenimente, dar credeți că mie îmi e ușor să le împletesc așa? Sunt convins că cei ce au ajuns cu lectura până aici au un grad de inteligență foarte ridicat, încât nu vor avea probleme cu urmărirea firului povestirii până la capăt. Iar acum, după ce v-am dublat tuturor, fără discriminare și fără discernământ, gradul de inteligență, am o singură pretenție: nu care cumva să aud la sfârșit că vă lamentați că n-ați înțeles nimic și să mă puneți să vă mai povestesc odată. Sper că am fost destul de clar, da?

Ne-am înșirat boarfele pe jos, ademenind cumpărătorii cu cele mai prezentabile obiecte scoase la vânzare. La loc de cinste se afla colecția mea de fotografii cu artiști, pe care cheltuisem o avere în școala generală, dar acum nu mai prezenta interes. Surprinzător, primul care s-a interesat de ele a fost Sandy:

- Uite, mă, poze cu Elvis, nu-ți pare rău să le vinzi? Roger Moore... cât am umblat să cumpăr poze cu „Sfântul” și n-am găsit! Da' ăsta cine-i? Mă, ăsta nu ești tu cumva? a întrebat Sandy surprins, arătându-mi mai multe fotografii de când eram mic.

- Ba da, eu îs.

- Cum, tu îți vinzi pozele tale? se miră Micky, luând câteva fotografii în mână spre a se convinge. Da, mă, ești tu, ce mai! Da' cine dracu' crezi că o să îți le cumpere?

- Las' că fraieri se găsesc, în cel mai rău caz le dau în loc de rest, am explicat eu.

Având experiența de anul trecut, nu m-am tocmit mult la preț. Mai degrabă convingeam cumpărătorul să mai pună cinci lei și să ia și o altă boarfă ce i s-ar fi potrivit. Pe lângă câteva zdrențe ce n-au trezit interesul nimănui au mai rămas și câteva fotografii nevândute. Cel mai puțin căutate au fost cele ale lui Jean Marais, unul dintre idoli copilariei mele, în schimb dintr-ale mele au rămas

doar două, semn că arădenii sunt oameni isteți care investesc în viitor. Cine știe cu cât se vor licita cândva fotografiile din copilăria mea?

Ca să nu stau degeaba m-am oferit să-i dau lui Micky o mână de ajutor la vânzare, iar el a profitat de ocazie și s-a dus să dea o raită prin piață.

Când s-a întors, maldărul său de țoale se înjumătățise. Mândru, i-am numărat cinci sute treizeci și cinci de lei în palmă, atâta cât făcusem între timp. Lui Micky nu-i venea să creadă cât de repede l-am scăpat de jumătate de marfă, umplându-l și de bănet pe deasupra și nu mai știa cum să-mi mulțumească.

- Da' scurta aia albastră unde e? m-a întrebat după ce momentele de euforie trecuseră.

- Scurta albastră ți-am vândut-o prima, i-am răspuns convins că se va bucura în continuare. Trei sute de lei am luat pe ea!

- Cum trei sute? se revoltă Micky. Sper că glumești!

- Păi cât ai fi vrut pe geaca aia? Fii mulțumit că ai luat și atât că și așa îți era mică. Cine crezi că ți-o mai cumpără pe căldura asta, acum când vine vara?

- Tu știi cât a costat la magazin? Peste opt sute de lei și tu o dai cu trei sute? Spune că glumești!

- Eu? Poate tu! N-ai văzut că era pătată și fermoarul stricat? Trei sute e un preț foarte bun, altfel te întorceai cu ea acasă, îți garantez!

Aveam remușcări, pentru că dacă nu-i vindeam scurta, poate nu făcea destui bani, nu mai ajungeam la Căpriorul și nici în situația asta disperată. Mă simțeam vinovat și cu toate acestea nu eram capabil să fac nimic pentru a preveni deznodământul tragic ce se anunța, fiind absorbit de filmul de adio pe care Micky mi-l transmitea în direct, pe cale telepatică.

În cele din urmă Micky s-a resemnat cu gândul că a luat doar jumătate din cât spera să capete pe ea. Între timp un nou cumpărător se interesă de pușca lui Andy:

- Cât ceri pe pușcă?

Dis de dimineață Andy pornise negocierile de la o mie șase sute. A tot lăsat din preț și acum trebuia să mai facă un pas înapoi dar nu se putea hotărî să renunțe la un preț din patru cifre.

- Între nouă sute și o mie! veni în cele din urmă răspunsul.

Omul s-a uitat ciudat la el, i-a înapoiat pușca cu grijă și s-a depărtat iute, probabil pentru a izbucni în râs, așa cum am făcut și noi, fără a-l menaja pe Andy.

- Ce sperai să zică asta? Na, hai că-ți dau nouă sute nouăzeci, e bine?

Firesc, i-am propus lui Andy să mă lase pe mine să-i vând pușca.

- Crezi c-am înnebunit? Tu ești în stare să o vinzi cu o sută de lei, cum ai vândut și geaca lui Micky pe mai nimic și pe urmă să te lauzi cu ce preț bun ai scos.

În cele din urmă l-am convins să mă lase pe mine să negociez dar nu sub prețul minim de o mie de lei.

Văzând că nu merge cu binele, Andy a început să-l încurajeze pe Micky lovindu-l cu bocancul în tălpi, doar-doar îl va convinge să se ridice. Surprinzător, Micky a schimbat brusc textul prin care cerea să fie lăsat să moară în pace, cu un foarte hotărât:

- Termină, bă!

Primul curios care a întrebat de pușcă a primit un răspuns care i-a surprins pe toți:

- Două mii, domnu'! E cehoslovacă, nou-nouță, nefolosită și nici nu se mai aduc puști de astea la noi.

Omul a studiat-o cu atenție preț câteva minute în timp ce la rândul nostru și noi îl studiam pe el. În cele din urmă, cu părere de rău, mi-a înapoiat-o, depărtându-se și el.

- Cât dați pe ea? am aruncat momeala în urma sa, dar omul se făcuse deja nevăzut.

Dezamăgit, dar nu învins. Rând pe rând au defilat o sumedenie de curioși prin fața noastră, unii păreau interesați s-o cumpere, alții se mulțumeau doar s-o țină în mâini câteva minute. Am tot scăzut prețul de pornire până ce s-a apropiat vertiginos de minimul pe care îl stabilisem cu Andy.

Se pare că loviturile în talpă au avut efect. Micky a ridicat o mână așteptând ca unul dintre noi să-l apuce de ea și să-l ridice. Normal ar fi ca eu să fiu acela, dar eu nu vreau nici în ruptul capului să i se rupă filmul, tocmai acum când povestea a devenit atât de palpitantă. Așa că i-am lăsat pe Sandy și Andy să-l ridice, sperând ca transmisiunea telepatică va continua, chiar dacă ceasul morții îi trecuse, cel puțin deocamdată.

- Cât ceri pe pușcă?

- O mie șase, am ridicat din nou ștacheta prețului de pornire. Dacă vreți s-o cumpărați, mai putem negocia.

Ceva îmi spunea că ăsta-i omul nostru. La orice întrebare, fie eu, fie Andy îi dădeam răspunsul pe care voia să-l audă.

- Care-i ultimul preț? s-a interesat el.

- Una patru sute, am zis eu hotărât.

- Cam mult, băieți, cam mult...

- Da' cât oferiți?

- O mie e bine?

- O mie două sute, ultimul preț!

- N-am atât s-a scuzat el, gata să abandoneze negocierile.

- Da' cât aveți? i-am mai oferit omului cu generozitate încă o mână de ajutor.

- Hai să nu fie nici cum zic eu, nici cum zici tu. O mie o sută e bine?

Ne-am încolonat unul câte unul și am luat-o cu hotărâre la deal. Iată-mă așadar în pădure, înconjurat de nămeți și cu filmul întrerupt definitiv. Resemnat, încerc să continui povestea de unul singur, doar cu puținul ce-mi amintesc.

- S-o folosiți cu plăcere, domnu'! N-o să vă pară rău, o să vedeți!

Care va să zică am bătut palma. Omul mi-a numărat cu răbdare unșpe sutare pe care le-am predat imediat cu deosebită satisfacție lui Andy. Cum nu mai aveam mare lucru de vânzare, ne-am adunat bagajele și am șters-o repede spre gară, ca nu cumva să se răzgândească omul și să vină cu pușca înapoi.

Se pare că lui Micky i-a priit odihna căci a urcat fără probleme panta alături de Sandy și Andy, depărtându-se tot mai mult de mine care încheiam plutonul. Și deodată, pe neașteptate, s-a reluat filmul! Nu știam ce să mai cred, Micky părea să fi trecut peste momentul critic dar la urma urmelor nu contează, important este că pot continua să povestesc filmul ce se derula din nou.

În scurt timp îmi dau seama că ceva nu e în ordine. Nu știu ce anume, dar era clar că se întâmplă ceva straniu. Încerc să mă concentrez asupra filmului și atunci realizez că... Doamne! Țsta nu-i filmul lui Micky! Țsta e chiar filmul meu, e filmul vieții mele care se derulează cu repeziciune dinspre începuturi...

- Așteptați-mă! am strigat cât am putut de tare, dar se pare că nu suficient, căci cei trei din față nu m-au auzit, continuând să mărșăluiască cu avânt. În schimb m-am oprit eu, incapabil să mai fac un pas, să mai scot un sunet... Am rămas singur, cu filmul meu ce se derula din ce în ce mai iute...

Iată-mă așadar din nou împreună cu ceilalți doi negustori, de data asta în gara din Arad, așteptând trenul spre casă. Următorul tren spre Timișoara pleca abia peste două ore. Peronul pe care așteptam noi era pustiu, căldura era mare, plictiseala și mai mare. Trebuia să ne omorâm timpul cu ceva, dar cu ce?

Salvarea a venit de la Andy care a luat în vizor o gagică de pe celălalt peron. La început fata nu l-a remarcat dar de la o vreme își întorcea tot mai des capul în direcția noastră. De fapt, de ce să nu recunosc, în direcția lui Andy.

- Uite ce faină-i gagică aia, zise el, arătând discret spre peronul opus.

- Și ce dacă-i faină? Probabil așteaptă trenul spre Deva care tocmai a fost anunțat că sosește.

- Du-te să-i ceri adresa și telefonul l-a îndemnat Micky. N-ai ambiție dacă nu te duci să-i ceri adresa.

- Ce-mi dai dacă mă duc? se interesă Andy.

- Hai mă, că n-ai tupeul ăsta, m-am băgat și eu în discuție. N-ai văzut că-i cu babacii?

- Ce-mi dați dacă mă duc? repetă Andy întrebarea.

- Nu doar să te duci. Să te întorci necaftit și cu adresa sau măcar telefonul fetei.

- Pariu pe douăș'cinci?

- Gata!

Andy a coborât prin pasaj făcându-se nevăzut pentru câteva secunde. Până să revină cu adresa era însă cale lungă și noi eram convinși că se va întoarce fără nimic sau eventual cu ochii vineți.

- Decât să ne dea bani, mai bine îl punem să ne plătească trenul la amândoi până la Timișoara, mi-am dat eu cu părerea.

- Bună ideea, ce-i sigur e sigur, altfel să vezi cât se va fofila să ne dea banii, a fost și Micky de aceeași părere.

Între timp Andy a apărut pe peronul celălalt și se îndrepta hotărât spre familia tipei. A salutat politicianul, au discutat câteva minute, apoi Andy a scos un carnetel din buzunar pe care i l-a dat fetei. Fata a scris ceva în carnetel, apoi a scris și Andy pe o filă pe care o rupsesse din carnetel. În scurt timp a sosit și trenul cu care familia și proaspăta cucerire urmau să plece. Andy n-a scăpat ocazia să ajute la urcarea bagajelor în vagon, apoi a mai zăbovit până ce trenul s-a pus în mișcare. La o fereastră a apărut căpșorul fetei, care îi făcea veselă semne de rămas bun, iar Andy îi răspundea în același fel.

- Nu-i cinstit! Țasta s-a ales și cu o gagică nouă și cu douăș'cinci de lei!

Peste câteva clipe Andy a revenit lângă noi afișând un zâmbet plin de satisfacție. Fără să-i ceară nimeni nimic, ne-a arătat adresa din carnetel:

*Barna Ildiko,
Str... nr...
Simeria, jud. Hunedoara*

- Să-mi dați banii! Douăș'cinci de lei! Hai, acum, imediat!

- Las' că ți-i dăm, l-am asigurat noi. De fapt, ne-am gândit să-ți plătim trenul până acasă.

- O pulă! Îmi dați banii! Am pus pariu, am adus adresa, nu mă interesează, îmi dați banii! Sau...

- Sau ce?

- Sau îmi plătiți drumul până la Căpriorul și înapoi, a cerut Andy cu tupeu.

Să-și vândă pușca de unul singur n-a fost în stare, dar să-și jecmănească prietenii se pricepe. Nu știam cât înseamnă drumul până la Căpriorul, așa că am preferat să-i dăm cei douăș'cinci de lei. Doamne, cât de greu am făcut banii ăștia, câte boarfe a trebuit să vindem și cât de repede s-au scurs bănușii în buzunarul lui Andy, care și așa era cel mai avut dintre noi, cu cei o mie o sută de lei. Bine-a zis cine-a zis, că banul la ban trage!

- Oliver, ce faci, nu mai vii? l-am auzit ca prin vis pe Sandy care s-a întors din drum. Ce-i cu tine, ți-e rău? se arătă el îngrijorat.

- Nu, dar îs cam obosit, am admis eu. N-ar fi rău să facem un popas să-mi revin și eu.

Ne-am oprit așadar să ne tragem puțin sufletele. Pauza ne-a prins bine tuturor, iar peste câteva minute, când am luat-o din loc, parcă eram alți oameni. Eu eram mulțumit că am reușit să termin ce aveam de povestit despre peripețiile pe care le-am trăit înainte de a ajunge la Căpriorul, chiar dacă am fost nevoit să schimb filmul vieții lui Micky cu filmul vieții mele.

De-acuma, gata cu trecutul, mărșăluim deciși spre viitor, dar nu oricum ci așa cum ar fi trebuit să facem de la bun început: cu cântec, înainte marș!

Cineva a dat tonul:

*Un elefant,
Se legăna,
Pe o pânză de păianjen,
Și pentru că
Nu se rupea
A mai chemat un elefant!
Un,
Doi elefanți...*

Dacă am fi știut că zânele au plecat acasă din cauza zăpezii, probabil nu ne-am fi grăbit în halul ăsta. Dar am aflat că am rămas singurii turiști la Căpriorul abia după ce am intrat pe ușa cabanei. E drept că rămăseseră Edith, Dan și Doru, dar ei nu erau turiști, fiind de-ai casei.

Am fost întâmpinați cu o ciorbă fierbinte care ne-a prins tare bine după frigul îndurat și efortul depus. După-masă ne-am întins puțin în paturile noastre, trezindu-ne tocmai la timp pentru a cina. Cum în timpul săptămânii generatorul de curent nu se pornește, am petrecut o seară ce ar fi putut fi foarte romantică la lumina lămpilor de petrol, dacă fricoșii de la Lic 10 n-ar fi dat bir cu fugiții.

De acum, cărarea cobora lin prin pădure, așa că puteam cocsa puternic, pășind în ritmul elefanților care se înmulțeau tot mai mult.

*... Șase,
Șapte,
Opt elefanți,
Se legănau,
...
Au mai chemat un elefant!
Un,
Doi,
Trei...*

Dimineața ne-am trezit din nou într-o altă lume... Păsărelele ciripeau vesele printre copaci, în timp ce un soare blând a pus gând rău ultimelor petece de zăpadă pe care ploaia caldă din ajun nu le-a dat gata. Am ieșit pe terasa din spatele cabanei și am stat la povești cu noii noștri prieteni... Despre bac, admitere... ah, da, am venit aici să învățăm pentru admitere, nu, nu am uitat. Azi e abia a treia zi la Căpriorul... nu-i nicio grabă! În plus ne-a lovit astenia de primăvară și în acest caz cel mai bine este să stai cuminte până trece... Și uite-așa s-a mai dus o zi...

Mergem în șir indian pe cărarea ce urca iar, dar fără a pierde din viteză. Pentru a nu risipi inutil energia, fiecare pronunța câte o silabă, atunci când îi venea rândul.

*... Patruș'trei,
Patruș'patru,
Patruș'cinci de elefanți,
Se legănau,*

...

Au mai chemat un elefant!

*Un,
Doi,
Trei...*

Vineri dimineața se fac pregătiri pentru weekend. Ne-am bucurat să putem da o mână de ajutor la căratul proviziilor din magazie în bucătărie, fiind răsplătiți pentru efortul depus cu câte un ness pregătit cu pricepere de mama lui Edith. Spre seară au sosit și primii turiști, printre care – surpriză! – a mai venit unul pregătit să învețe pentru admitere.

Tare ciudat ni se părea băiatul ăsta pentru că nici nu a intrat bine pe ușă și s-a și pus pe învățat. Iar la vreo oră după servirea cinei, pe când cheful era în toi, el s-a dus în cameră cică să se odihnească, pentru ca a doua zi s-o ia cu forțe proaspete de la capăt. În timpul ăsta nouă ni se scurgeau ochii după prospăturile care au venit să-și petreacă weekendul la Căpriorul. Și uite-așa Micky și-a trecut în cont o nouă cucerire numită Cristina...

Pe la vreo unș'pe seara îi vine cuiva ideea să vedem ce face ciudatul care a venit la cabană să învețe în weekend. Imediat s-a format un detașament de amazoane, una și una, care au pătruns tiptil în camera în care băiețelul cel silitor dormea liniștit și cu multă tandrețe l-au uns pe față cu unt, la lumina lanternelor. Se pare că tipul era atât de epuizat după ce a tocit toată după-amiaza încât s-a trezit abia când gagicile aproape că ieșiseră din odaie. Doar ultima a mai apucat să-l audă strigând cu năduf:

- Insectelor!

Cei ce așteptam jos am primit cu deosebită satisfacție deznodământul fericit al acțiunii amazoanelor. Acum îl așteptam și pe nefericitul tocilar să coboare pentru a face scandal sau măcar pentru a se spăla pe față, dar am așteptat în zadar. O fi adormit la loc, poate nici n-a observat că-i uns cu unt, rezervându-și astfel o surpriză neplăcută pentru dimineața.

Cântecul ăsta cu elefanții a devenit prea monoton... așa că am schimbat textul, dând elefanții pe asistenți și pânzele de păianjen pe fuste de studente...

*... Șapteș'cinci,
Șapteș'sase,*

*Șapteș',șapte asistenți,
Se legănau,
Pe o fustă de studentă,
Și pentru că
Nu se rupea
Au mai chemat un asistent!
Un,
Doi,
Trei...*

Sâmbătă am sărit peste micul dejun pentru că ar fi fost o crimă să ne trezim înainte de ora zece. Așa se face că am ratat momentul în care victima atentatului din seara precedentă a coborât să se spele. Țsta a fost norocul lui, a scăpat de remarcile noastre, cu siguranță pline până la refuz de hazul celor ce au venit la cabană cu gânduri mărețe. Dar totuși să nu uităm că e weekend și avem dreptul să ne relaxăm și noi puțin...

La prânz tocilarul a coborât în timp ce toți cheflii din ajun eram la masă. Ajungând în dreptul nostru, s-a oprit fixând cu privirea o masă la care stăteau amazoanele:

- Care-i insecta? a întrebat el înfățișând o mină cât se poate de serioasă.

- Insectă ești tu! Ce dracu', ai venit aici să înveți? Vrei să intri direct la Academie, sau ce naiba?!

Și „Insectă” i-a rămas porecla, măcar până duminică, la plecare.

Oare am ajuns la jumătatea drumului? Între timp ninsoarea s-a transformat în ploaie, zăpada devenind tot mai grea. Cât o mai fi până la cabană?

*... O sută șase,
O sută șapte,
O sută opt elefanți,
Se legănau,
...
Au mai chemat un elefant!
Un,
Doi,
Trei...*

Duminică după-masă am rămas iar singuri. Stăteam cu mama lui Edith în verandă, fiecare cu gândurile sale...

- Mă tot gândesc, zise doamna Sipos... ce să fac mâine de mâncare?

Asta mi-a amintit de bunica mea, care și ea exclama de multe ori:

- Nu mai știu ce să fac mâine de mâncare! Ghiveci am avut, tăiței cu griș am avut, pireu de cartofi am avut... Nu mai știu ce să fac, ce n-am avut...

- Ia spuneți voi, ce ați vrea să mâncați mâine? ne-a cerut ea ajutorul.

- „Grenadiermarsch”! a sărit Andy cu gura.

- O, foarte bună ideea! Mulțumesc, n-am mai făcut de mult, s-a arătat recunoscătoare doamna Sipos.

- Mie nu-mi place! Eu nu mănânc așa ceva, am declinat eu cu hotărâre oferta.

- Nu-i nimic, ție am să îți fac altceva dacă nu îți place, s-a arătat mama lui Edith conciliantă. Spune numai ce ai vrea să mănânci, putem face și alte feluri...

- Nu, nu, lăsați... am să mănânc și eu „Grenadiermarsch”, deși îmi aminteam că nu-mi plăcea deloc mâncarea asta. Dar parcă nu mai eram chiar atât de convins, pentru că aici la Căpriorul, prea erau toate pe placul meu, de ce n-ar fi și „Grenadiermarsch”-ul?

Am schimbat și melodia. Cântam același text pe arii și coruri celebre din opere, întrebându-ne în gând din ce în ce mai indignați, de ce nu mai ajungem odată?!

... *O sută treiș’șapte,*
O sută treiș’opt,
O sută treiș’nouă de elefanți,
Se legănav,

...

Au mai chemat un elefant!

Un,
Doi,
Trei...

Luni începe o săptămână nouă, cu obiceiuri noi. La ora zece fix Andy, Micky și cu mine eram așezați la o masă în salon, cu o toate manualele de mate, culegerile de probleme, colecția „Gazeta matematică”, caiete, creioane, liniare, raportoare și gume (de șters!) înșirate pe masă în fața noastră.

Fiecare s-a apucat să rezolve o problemă propusă de cel din dreapta, așa cum se împart cărțile de joc. Când vom termina, fiecare le va arăta celorlalți cum a rezolvat problema, după care urma s-o luăm de la capăt cu altă problemă și tot așa până târziu în noapte...

Când i-a venit rândul, în loc să ne arate cum a rezolvat problema, Andy a făcut-o iar pe negustorul și a zis:

- Ce-mi dați să vă arăt?

- Păi nu ți-am arătat deja rezolvarea noastră? ne-am revoltat noi.

- Problema asta e mai grea decât ce ați avut voi. Nu ajunge atât. Na, ziceți, ce-mi dați?

În mod normal ar fi primit o ofertă confidențială, care nu poate fi reprodușă aici, că doar nu mi-s birjar. Mi-a venit însă o idee care știam că sigur nu va fi refuzată.

- După ce ne arăți rezolvarea, facem pauză și atunci îți arăt cum se face *o sot gari*⁴.

- Ce-i aia? întrebă Andy contrariat.

- O figură de judo cu care poți pune pe oricine la pământ, l-am lămurit eu.

Nu știu ce l-a determinat să accepte imediat propunerea mea: curiozitatea sau pauza ce urma să ne răsplătească efortul de a rezolva prima problemă. Important este că ne-a arătat și el rezolvarea lui, interesantă, ce-i drept.

Pentru demonstrația *o soto gari* aveam nevoie de un manechin, dar Sandy nefiind în pragul examenelor asculta muzică la casetofon în cameră. L-am tot strigat, dar n-a binevoit să răspundă la apel așa că l-am folosit pe Andy drept manechin. În felul acesta, nu numai că va vedea cum se face *o soto gari*, dar va și simți!

Aveam o carte de judo în care am găsit figura asta. Nu mai încercasem niciodată nici *o soto gari* și nici alte figuri descrise în carte așa că eram și eu curios să văd dacă-mi va reuși din prima încercare.

Am mutat mesele și scaunele pentru a ne face loc pentru demonstrație. Între timp l-am mai chemat pe Sandy de câteva ori, dar tot fără rezultat.

- Ține-mă așa și fă ca mine, i-am zis lui Andy apucându-l cu mâinile de rever.

Ținându-ne bine unul de altul, l-am balansat înainte-înapoi, înainte-înapoi, înainte-înapoi preț de câteva secunde, apoi, pe când dreptul era piciorul său de sprijin, l-am secerat fulgerător cu piciorul, dezechilibrându-l, exact așa cum văzusem în cartea mea de judo. Fugindu-i dușumeaua de sub picioare, Andy a căzut grămadă, exact în clipa în care Sandy cobora grăbit scările, fără a bănui măcar că el va fi următoarea victimă.

Se pare că mi-a reușit figura! Peste câteva minute aveam să-l pun la pământ și pe Sandy, devenit apoi și manechinul lui Andy, care voia să-și valorifice cu orice preț noile cunoștințe de autoapărare.

În timp ce caietele noastre de pe masă au rămas deschise la prima pagină, prin salon trece mătușa lui Edith, venită să dea o mână de ajutor la bucătărie, căci după-masă era așteptat un grup numeros de copii.

O-SOTO-GARI

- O să vă rupeți o mână sau mai rău, un picior, ne-a prevenit ea cu bunăvoință. Asta nu-i joacă, copii!

⁴ ソトガリ

Ți-ai găsit pe cine voia să învețe ce-i joacă și ce nu-i joacă! Totuși, peste vreo zece minute ne-am plictisit de *o soto gari* și fiindcă asta era singura figură pe care o învățasem din carte, ne-am așezat iar la masă pentru a ne dedica matematicii.

Dar era prea târziu. Înainte de a ne apuca de a doua problemă, le-am șoptit:

- M-am gândit să-mi rup mâna. Ce ziceți?

Ce să zică altceva decât că orice farsă este o idee bună. Am urcat în cameră unde mi-am înfășurat mâna dreaptă cu niște cârpe, apoi am trecut un fular pe după gât pentru a-mi sprijin mâna ce atârna fără vlagă. Urma doar să simt niște dureri insuportabile ori de câte ori trecea cineva prin prejmă.

În sfârșit revine mătușa lui Edith care nu s-a putut abține să-și revendice clarviziunea de acu jumătate de oră:

- V-am spus că asta nu e joacă și nu m-ați ascultat. Ți-ai rupt mâna, este?

- Nu știu, am răspuns eu cu o voce stinsă. Așa cred și eu, că e ruptă.

S-a apropiat de mine și m-a întrebat:

- Poți să îți miști degetele?

Normal că nu puteam. Am încercat să le mișc folosindu-mă de mâna stângă, dar o durere crâncenă m-a făcut să exclam cu talent:

- Auuu!

- E clar, e ruptă, diagnostică mătușa. Uite, a început să se și umfle, vezi? Bandy bacsi e dus cu mașina după copii. Când vine o să te ducă la Nădrag să-ți pună mâna în ghips, că nu poți să stai cu mâna ruptă până mâine.

Era limpede că nu mai puteam învăța nimic cu mâna ruptă. Prietenii mei au fost foarte înțelegători cu mine și au adunat ei materialul didactic de pe masă, cărând în cameră zecile de kilograme de cărți și caiete, apoi am așteptat cuminiți ora prânzului.

Îmi jucam tot mai bine rolul de accidentat, dar mi-am dat seama că mai bine îmi rupeam mâna stângă. Înainte de a fi prea târziu, am urcat în cameră, unde Sandy mi-a mutat bandajul de pe dreapta pe stânga, să pot mânca măcar supa de unul singur. Pentru felul doi am fost nevoit să primesc ajutorul mătușii, care s-a oferit cu generozitate să-mi taie carnea din farfurie. Din fericire nu și-a dat seama că fractura s-a mutat de la o mână la alta... Abia seara la cină, când a vrut din nou să-mi taie carnea, a constatat că mâna mi se vindecase de la sine...

Păcat că nu ne-am uitat la ceas să vedem cât timp am făcut la întoarcere. Oricum, cabana nu mai poate fi departe! Hai, mai puțin și ajungem! Mai puțin și mâncăm! Mai puțin și ne încălzim la teracota din salon. Mai puțin și ne vom schimba hainele ude. Mai puțin și scăpăm de turma asta de elefanți care se ține scai de noi!

...*O sută șaptes'unu,*
O sută șaptes'doi,
O sută șaptes'trei de elefanți,
Se legănau,

...
Au mai chemat un elefant!

*Un,
Doi,
Trei...*

Puștii din Darova care au venit luni după-masă au făcut toată seara un scandal monstru. Învățătoarele care erau cu ei n-au putut să-i potolească ci dimpotrivă, vocile lor pițigăiate n-au făcut decât să ridice nivelul decibelilor la culmi insuportabile.

Evident că în condițiile astea era exclus să ne putem concentra asupra problemelor de matematică, deși, să nu uităm, pentru asta am venit aici. În schimb simțeam nevoia arzătoare de a ne răzbuna cum se cuvine pe ăștia mici care ne vor avea pe conștiință în cazul în care nu vom intra la facultă. Toată dimineața am complotat cum să-i învățăm minte pe mucoșii ăștia, așteptam doar momentul potrivit, adică să vină seara.

După cină, vacarmul a continuat la lumina blândă a lămpilor de petrol. Eram doar trei la masă căci Sandy era plecat în misiune. Vorbeam între noi suficient de tare încât măcar cei din jurul nostru să audă ce spunem.

- Crezi că va veni și astăzi fantoma?

- Nu cred, sunt sigur! Eu și aseară am văzut-o sus, pe coridor. Noroc că eram aproape de cameră, altfel cred că mă căcam pe mine de frică!

Ăștia mici erau cu urechile ciulite și la rîndul lor au început să vorbească și ei despre fantome.

- Mie nu mi-e frică, s-a dat mare unul dintre ei! Să vină numai, că-i dau un pumn de nu se vede!

În clipa aceea, în dreptul unei ferestre apare o căpățână acoperită cu un cearceaf alb. Doar fața i se vedea, luminată de jos în sus de o lanternă cu lumina verde, ceea ce îl făcea pe Sandy nu doar de nerecunoscut ci de-a dreptul înspăimântător. Speram să fie el, nu o simplă coincidență!

Pentru că nimeni nu o băga în seamă, fantoma a început să bată ușurel în geam cu un băț, până când fraierul de serviciu s-a autosesizat și a scos un urlet sfâșietor. O panică teribilă i-a cuprins pe micuții teroriști care alergau înspăimântați de colo-colo, sperând să scape cu viață. După ce s-au liniștit cât de cât, învățătoarele au profitat de ocazie pentru a-i expedia la culcare, explicându-le că fantomele apar doar acolo unde este gălăgie mare.

În sfârșit se făcu liniște. Acum ne puteam apuca în sfârșit de învățat, dar cărțile erau în camerele noastre. Am urcat după ele dar am uitat să mai coborâm.

Dacă nici după colțul ăsta nu se vede cabana înseamnă că ne-am rătăcit! Dar asta nu se poate, am venit pe marcajul bandă albastră și aproape tot timpul ne-am văzut urmele prin zăpadă.

... O sută nouăș'unu,

*O sută nouăș'doi,
O sută nouăș'trei de elefanți,
Se legănau,*

...

Au mai chemat un elefant!

*Un,
Doi,
Trei...*

Miercuri dimineața toată lumea vorbea în șoaptă despre fantome, iar după prânz puștimea și-a făcut bagajele și a plecat spre casă. Deși erau condiții bune pentru a continua cu a doua problemă de matematică, am decis că în ultima zi la Căpriorul, avem ceva mai bun de făcut decât să cărăm în jos și în sus materialul didactic. Oricum, o problemă rezolvată sau două probleme rezolvate, e deja tot aia.

Fiind ultima zi, trebuia să ne luăm rămas bun de la Edith și compania astfel încât să fim siguri că ne vor ține minte. Planul n-a fost greu de conceput, în schimb măsurile de apărare în caz că cei trei vor riposta ne-a ocupat o bună parte din după-amiază.

Seara, mai devreme ca de obicei, ne-am retras în camere motivând că trebuie să ne facem bagajele pentru a doua zi. Pe la ora zece ne-am culcat, vorbind în șoaptă pentru a nu adormi și ascultând cu atenție mișcările celorlalți. În sfârșit, treptele scârțâie sub pașii cuiva. Oare cine va fi victima noastră: Doru sau Dan? Aveam să aflăm peste câteva secunde, căci pașii au ajuns deja în dreptul ușii unde locuiau ei.

- Futu-i! Ce-i asta? am recunoscut vocea inconfundabilă a lui Doru.

Între timp a urcat și Dan care l-a lămurit pe Doru.

- Cineva a uns clanța cu cremă de ghetete. Oare cine are cremă de ghetete maro?

Apoi s-au auzit șușoteli și ușa lor s-a deschis încet, scârțâind și ea. Peste câteva clipe am auzit pași ce se apropiau discret de ușa noastră, dar podeau de lemn îi trăda scoțând sunete sinistre, prevestind începutul ostilităților.

Micky și cu mine tăceam chitic, fiind pregătiți să facem față previzibilei agresiuni. Fiecare avea o lanternă în mână, îndreptată spre ușă. La momentul potrivit vom aprinde lanternele pentru a vedea ce mutră face intrusul atunci când...

Nu e timp de povești pentru că cineva a pus mâna pe clanță, deschizând ușa cu grijă, ca și cum ar vrea să nu deranjeze. Auzeam cum cineva a pășit oarecum nesigur în cameră. În clipa aceea am tras de sfoară și am aprins simultan lanternele.

Oare vom ajunge înainte de a aduna două sute de elefanți? Ar fi păcat să ne oprim la o sută nouăș'nouă sau chiar mai devreme. Cred că ar trebui să facem pașii mai mici, dar cei din față au altă părere, gonesc fără să le pese de elefanți.

*... O sută nouăș'cinci,
O sută nouăș'sase,
O sută nouăș'sapte de elefanți,
Se legănav,*

...

Au mai chemat un elefant!

*Un,
Doi,
Trei...*

Viteza cu care s-a propagat în spațiu lumina lanternelor noastre este cu siguranță mai mare decât viteza de reacție a lui Doru.

- Ce-i asta? l-am auzit exclamând pentru a doua oară în ultimele două minute. Înjurătura convenită în astfel de cazuri nu am auzit-o din cauza hohotelor de râs pe care nu ni l-am putut stăpâni. Planul de apărare a funcționat perfect!

Când se aștepta mai puțin, Doru s-a trezit udat pe cap de apa dintr-o savonieră așezată cu talent deasupra ușii! Acesta a fost doar începutul unui lung șir de invenții realizate de Andy, menite să apere omenirea în fața agresorilor de orice fel.

- Mă scuzați, a continuat Doru timid, am vrut să cobor să mă spăl pe mâini, că cineva a uns clanța cu cremă de ghetă. Mi s-a stricat lanterna și n-am văzut că deschid ușa voastră.

- N-ai venit să te răzbuni? am întrebat noi nedumeriți și chiar ușor dezamăgiți, dar se pare că nu a înțeles sau nu ne-a băgat în seamă.

Dacă tot a venit cu gânduri bune i-am dat o lanternă să găsească mai ușor coborârea. N-am vrut să-i schimbăm convingerea că gluma aceea răsuflată au făcut-o puștii ăia nesimțiți din Darova, pentru că se vede treaba, Doru avea o părere mult prea bună despre noi și era păcat să i-o stricăm chiar în ultima seară.

Uite drumul de mașină! Cât să mai fie de aici până la cabană? O sută de metri, poate două sute, dar nu mai mult. Am trecut cu bine și de pragul psihologic al celor două sute de elefanți, acum era o chestiune de secunde și ajungem. Iat-o și pe mama lui Edith care a ieșit să vadă ce se întâmplă... Ultimii pași... dar mai avem niște elefanți de numărat... ne luăm de umeri și învârtim hora în fața cabanei, să-i numărăm pe toți:

*... O sută nouăș'nouă,
Două sute,
Două sute unu elefanți,
Se legănav,
Pe o pânză de păianjen,
Și pentru că
Nu se rupea,*

Au mai chemat un elefant!

*Un,
Doi,
Trei...*

Hoooo, măăă, opriți-vă că am ajuns! Doar n-o să cântăm până la Timișoara!

- Haideți la masă, copii! Grăbiți-vă că se răcește ciorba și dacă nu-i fierbinte, nu-i bună!

*de la stânga la dreapta: Edith, Micky, Doru, Sandy
de sus în jos: Dan, din nou Micky, Oliver*

Epilog

Oare de câte ori am revenit cu prietenii la Căpriorul? Imposibil de dat un răspuns exact. Probabil voi afla doar atunci când am să-mi revăd din nou filmul vieții, așa cum s-a întâmplat pentru câteva secunde în pădure, când reveneam dinspre Padeș. Știu că nu aveți răbdare să așteptați până atunci, de aceea, cândva, voi scrie un colaj cu cele mai interesante întâmplări petrecute pe aceste meleaguri.

Până atunci se cuvine să ne luăm rămas bun de la câteva personaje și – surpriză! - să facem cunoștință cu un personaj nou-nouț!

Primul care a intrat în febra examenelor a fost Micky. Chiar în timpul bacalaureatului, Micky a primit rezultatul probei practice pe care a dat-o în urmă cu nouă luni: un băiețel pe nume Paul! Ce, n-ați știut că asta se va întâmpla? Nici eu n-am știut... fiindcă am aflat ultimul din școală, ca de obicei, doar cu vreo lună înaintea fericitului eveniment. Ce ți-e și cu telepatia asta... nu te prea poți bizui pe ea, de aceea toată nădejdea stă în bârfe!

Cum se zice, Micky și-a făcut-o cu mâna lui, deși dacă și-o făcea cu mâna, cu siguranță acest epilog era mai puțin palpitant!

Imediat după ce am terminat cu admiterea, l-am însoțit pe Micky la Buziaș, pentru a-și cunoaște opera. L-am găsit pe Paul, personajul nou-nouț de care am pomenit, așteptându-și cuminte tăticul în pătuțul lui. Bunicul lui Paul s-a purtat cu multă înțelegere cu tânărul tătic dar i-a dat de înțeles că interesele celui mai tânăr membru al familiei sunt mai presus de orice. Și s-a ținut de cuvânt.

Anii au trecut în zbor cum numai timpul e în stare s-o facă, ajungând într-o seară de vară în care l-am întâlnit pe Micky cu un tip cât el de înalt. Vădit emoționat, Micky a făcut prezentările:

- Cred că vă cunoașteți de mult... el este fiul meu, Paul! Apoi către Paul: el este Oliver, de care ți-am tot povestit...

Ne-am strâns mâna bărbătește și m-am bucurat sincer să-i văd în sfârșit împreună. Mulțumită lui Paul, Micky a fost primul dintre prietenii mei ridicat la gradul de bunic și se poate bucura astăzi de Alessandra, nepoțica lui adorabilă. Să zică mulțam că Paul n-a fost atât de precoce ca și el, altminteri azi era străbunic!

Nu-mi face deloc plăcere să revin la ziua în care s-au afișat rezultatele la admitere... Toți cei trei tineri studioși care ne-am dus să învățăm pentru admitere la Căpriorul, am picat fără niciun fel de emoții. Noi făceam însă haz de necaz:

- Băi, tu îți dai seama ce or pierdut ăștia că nu ne-au admis la facultă?

- Eu îmi dau seama, dar crezi că ei își dau seama? Aici nu-i vorba de orgoliul nostru, e vorba de întreaga suflare românească ce va avea de suferit.

- E o pierdere imensă, incomensurabilă, pentru întreaga omenire, care și-a pus toate speranțele în noi!

- Așa este, mare dreptate ai, omenirea, întreaga omenire are nevoie de noi!
- Da, dar nu oricum! Nu la lopată, nu la șaibă sau la cocserie! Omenirea are nevoie de mințile noastre!

Ne consolam cu gândul că din fericire ne-am dus să învățăm la Căpriorul doar pentru admitere, nu și pentru bacalaureat, că dacă o sfecleam la bac, abia atunci să vezi tragedie mondială!

Cu zâna de franceză am revenit la Căpriorul chiar peste două săptămâni, de Întâi Mai, fiind prezente evident și tinerele zâne de la Lic 10, acelea care ne-au întâmpinat în poienița însorită, în prima zi petrecută la Căpriorul. Îmi amintesc cu plăcere de seara în care rămași fără „combustibil”, am primit de la Edith o sticlă din care am băut cu toții celebra „vodcă prin corespondență”, seară ce îmi întărește convingerea că atât de rău famatul „tineret de astăzi” nu se va ridica niciodată la nivelul nostru în privința chefurilor și a distracției!

Edith s-a măritat cu Dan încă în timpul facultății și din când în când ne mai întâlnim la cumpărături, iar cu Doru mă intersectez și mai des pentru că lucrează pe lângă firma la care lucrez eu.

Dacă „insecta” n-a intrat la facultate, înseamnă că a pierdut ocazia de a se distra în cea mai selectă companie în care putea ajunge vreodată. Dar și dacă a devenit student poate regreta aceea seară în care în loc să se distreze cu noi, a devenit obiectul distracției noastre.

Cam peste un an, cabana a fost preluată de alt cabanier, domnul Tănăsescu, iar familia Sipos s-a stabilit la Timișoara, unde eram aproape vecini. Apoi, peste câțiva ani, mai întâi Bandy bacsi, apoi Sipos neni au pornit pe rând pe drumul cel fără de întoarcere, lăsând în memoria celor ce i-au cunoscut doar amintiri frumoase.

Deși niciun membru al comisiilor de admitere nu a recunoscut vreodată riscul la care a fost supusă omenirea ca urmare a neadmiterii noastre la facultate, în următorii doi ani, rând pe rând, mai întâi cei de la Meca, apoi și cei de la Mate și Electro au fost nevoiți să ne deschidă larg porțile. Ce-i drept, le-am dat și noi o mână de ajutor, pregătindu-ne temeinic, departe de orice tentații. Iar rezultatele nu au încetat să apară, căci imediat după ce am terminat studiile, omenirea a făcut progrese însemnate. Nimeni nu poate contesta că astăzi, traiul pe Pământ e mai bun ca niciodată!

De multe ori stau și mă gândesc că e imposibil ca în Rai, acolo unde se spune că totul este atât de frumos, e imposibil deci să nu existe o cabană ascunsă între munți, într-o poieniță veșnic însorită, în mijlocul pădurii de brazi, modestă, cochetă și plină de viață și voie-bună cum a fost cabana Căpriorul ori de câte ori ne petreceam vacanțele, sărbătorile și sfârșiturile de săptămână acolo.

Iată un motiv serios să trageți tare pe lumea asta, ca să aveți șanse să ajungeți și voi cândva la cabana Căpriorul, dar pe lumea cealaltă...